

Het lot van Laura Ardoz

Javier Castillo bij Boekerij:

De zaak Templeton
Het spel van de ziel
Het lot van Laura Ardoz

Javier Castillo

Het lot van Laura Ardoz

Mario's vakantie op Tenerife verandert in een nachtmerrie
als zijn tweelingzus verdwijnt

Vertaald uit het Spaans door Jos Kockelkoren

DIRECCIÓN GENERAL DEL LIBRO,
DEL CÓMIC Y DE LA LECTURA

La traducción de esta obra ha recibido una ayuda del Ministerio de Cultura de España, a través de la Dirección General del Libro, del Cómic y de la Lectura.

ISBN 978-90-492-1181-3

ISBN 978-94-023-2960-5 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *El susurro del fuego*

Vertaling: Jos Kockelkoren

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2025, Javier Castillo

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor mijn moeder.
Voor alle versies die ik van haar kende.*

We branden allemaal vanbinnen
en verlangen ernaar om te ontwaken.

Noot van de auteur

Iedere lezer die bekend is met de Canarische Eilanden en vooral met de eilanden Tenerife, Gran Canaria en La Palma en met de steden Santa Cruz, Puerto de la Cruz, La Orotava, La Laguna, Las Palmas en La Garita, zal vaststellen dat ik met mijn beschrijvingen recht heb proberen te doen aan de schoonheid van deze plekken en ze weer te geven in het verhaal zoals ze zijn, binnen de grenzen die het overmatige gebruik ervan oplegt aan het tempo en de ontwikkeling van de gebeurtenissen. Woorden kunnen maar een fractie weergeven van wat je voelt als je oog in oog staat met de natuur, de kliffen, de zwarte lavastromen, kortom, met de unieke plekken op de Canarische Eilanden die ik beschrijf in dit verhaal.

Ook moet ik toegeven dat ik de vrijheid heb genomen om de echte namen te gebruiken van de meeste locaties en ondernemingen die in de roman voorkomen, zodat iemand die naar de eilanden reist daar de omgevingen aantreft die in het boek worden beschreven. Hoewel de plaatsen en routes echt bestaan, geldt dat niet voor de personages

in deze roman en alles wat ik hier vertel is nooit gebeurd. Elke gelijkens met bestaande personen, levend of dood, of werkelijke gebeurtenissen berust op louter toeval.

Inleiding

Tenerife, Canarische Eilanden Zaterdag, 19 oktober 2019

*We leren onze les pas als het leven
ons een spiegel voorhoudt.*

Mario reed in zijn eentje onder een stralende zon. Bundels licht glippen tussen de op spookachtige zuilen lijkende bomen door en raakten zijn bleke huid. Hij had de capuchon van zijn sweater omhooggetrokken en hield het stuur van zijn huurauto stevig vast. Om zijn rechterpols droeg hij nog het polsbandje van het Hospital Universitario de Canarias met de tekst: M. ARDOZ, 23/04/1994. Hij rukte het los en fluisterde: ‘Waar ben je, Laura?’

Hij nam een scherpe bocht naar rechts en vervolgde de klim naar de Teide. Hij was boos op zijn zus omdat ze ’s ochtends niet naar het ziekenhuis was gekomen, zoals ze hadden afgesproken. Hij had daar drie dagen verbleven vanwege een hinderlijke koortsaanval en die opname was een onverwachte onderbreking van hun gezamenlijke vakantie geweest. Zijn weerstand was sterk gedaald, wat zich geuit had in met tussenpozen opkomende koortsaanvallen gevolgd door spon-

taan optredende rillingen, alsof zijn lichaam vanbinnen rommelde en een aardbeving aankondigde.

‘Je ziet er beter uit,’ had Laura de vorige dag zachtjes tegen hem gezegd aan het voeteneind van zijn bed. ‘Je huid is niet langer wit, maar heeft nu een botkleur. Dat is een vooruitgang,’ grapte ze.

‘Ik denk dat ik er bovenop ben,’ antwoordde Mario. ‘Het wordt tijd dat ik uit dit ziekenhuis word ontslagen en hier weg kan. Ik haat deze kleren en ik wil mijn hoofd bedekken. Ik vind het maar niks dat je me zo ziet,’ zei hij terwijl hij over zijn schedel streek.

‘Je ziet er knap uit,’ zei zijn zus. ‘Kaal maar knap. Een beetje als een marsmannetje maar nog steeds aantrekkelijk.’ Ze glimlachte. Daarna boog ze zich naar hem over en fluisterde: ‘Heb je niet gezien hoe de verpleegkundige naar je keek?’

‘Ja. Met medelijden. Ik weet zeker dat ze dacht: die knappe jongen is binnenkort dood.’

‘Doe niet zo stom,’ protesteerde ze. ‘Je gaat heus niet dood. Je weerstand is alleen maar gedaald. Dat overkomt veel mensen die chemotherapie krijgen.’

‘Je weet best dat ik daar nu niet op doel.’

Mario keek omlaag en snoof door zijn neus.

‘Waar doel je dan op?’ vroeg Laura, die duidelijk liet merken dat ze de manier waarop hij dat onderwerp aansneed maar niets vond.

‘Ik bedoel of je denkt dat alles goed is gegaan?’ vroeg hij met gedempte stem. ‘De operatie, de chemo, je weet wel. Of het hiermee klaar is en het niet uitgezaaid is.’

‘Kijk me aan, Mario,’ beval ze, maar hij verzette zich tegen haar en sloeg zijn ogen neer. ‘Hé, kijk me aan!’ drong ze aan terwijl ze naast hem ging zitten. ‘Natuurlijk is het goed gegaan. Hoor je me? De kanker is weg. Weg. Je bent vijftientig en hebt nog een heel leven voor je. Het overlevingscijfer is vijftientig procent. Je denkt toch zeker niet dat je deel uitmaakt van die vijftien procent die sterft?’

‘En van de krap vijftig procent die na vijf jaar...’ antwoordde hij.

‘Soms denk ik dat je achterlijk bent. Een slimmerik, maar achterlijk.’

‘Iemand moet de klos zijn, toch?’

‘En waarom zou jij die persoon zijn?’

‘Waarom niet? Dat is toch waar het in het leven om draait? We spelen telkens weer roulette totdat we plotseling alles verliezen. We balanceren elke dag weer op een dun koord, totdat aan ons geluk een einde komt. We steken rennend de straat over, nemen een vliegtuig, stappen in een auto, kauwen haastig op ons eten. Weet je hoeveel mensen er elk jaar door verslikking om het leven komen?’

Laura schudde haar hoofd en slaakte een bedroefde zucht.

‘Er is meer in het leven dan wiskunde, Mario. Je had ook hierheen moeten komen in plaats van in Madrid te blijven en daar in je eentje weg te kwijnen aan je bureau. We hadden samen kunnen studeren. Het echte leven vind je niet achter een computerscherm.’

‘Maar je hebt nog geen antwoord op mijn vraag gegeven. Waarin onderscheid ik me van anderen met osteosarcoom dat ik het verdien om aan de goede kant van de statistieken te belanden? Waarom zou ik niet de klos kunnen zijn?’

‘Omdat we al genoeg te verduren hebben gekregen, Mario,’ zei ze op een toon die doordrenkt leek van te veel pijnlijke herinneringen.

Hij had het gevoel dat die woorden een grens van verdriet overschreden en zweeg een poosje. Hij streelde Laura’s hand en zag hoezeer haar huid verschilde van de zijne. Die van haar, bruiner en gladder, gevolg van het leven en studeren op het eiland. Die van hem, bleek, koud en sinds de laatste maanden zichtbaar zwakker. Die van Laura leek uit het vuur te herrijzen; die van Mario, een losgekomen brokstuk van een smeltende ijsberg. Ze waren tegenovergestelde persoonlijkheden uit dezelfde ouders, maar cirkelden als twee onafscheidelijke hemellichamen om elkaar heen.

Ze boog haar hoofd om hem niet te hoeven aankijken en hij realiseerde zich dat het verwoorden van zijn wanhoop de dingen alleen maar erger maakte. Hij keek naar het draadarmbandje om de pols van zijn zus dat ze al zo lang droeg dat het oorspronkelijke donkerrood plaats had gemaakt voor een dof roze. Plotseling voelde Mario iets warmes op zijn hand vallen, een traan van Laura.

‘Altijd samen, voor altijd. Zo was het toch?’ zei Mario. ‘Onze belofte. Als een van ons de juiste woorden niet vindt, mogen we die herhalen en moet de ander hem of haar vergeven.’

Er verscheen een flauwe glimlach op Laura’s gezicht, zonder dat ze hem aankeek.

‘We zijn geen kinderen meer, Mario,’ snoof ze.

‘Het spijt me. Laura. Ik weet dat je me alleen maar moed wilt inspreken, maar ik kijk anders tegen de dingen aan dan jij.’

Ze knikte en slikte even, zichtbaar verdrietig. In stilte streekte hij de traan die op zijn hand rustte. Laura wierp zich in de armen van haar broer.

‘Altijd samen, voor altijd,’ antwoordde ze ten slotte met een zucht in haar stem.

Zo bleven ze een poosje liggen, zwijgend, verenigd en afstandelijk, verzonken in de taal van verdriet, totdat zij plotseling keek hoe laat het was en opstond. In een poging zich te herpakken, droogde ze haar ogen en streek ze een lok uit haar gezicht, terwijl ze naar haar tas en mobiel zocht.

‘Ga je al weg?’ vroeg hij teleurgesteld.

‘Ik moet nog een paar dingen doen en wil profiteren van het feit dat mijn gast hier in goede handen is,’ zei ze ontwijkend. ‘Wees blij dat ik je wat intimiteit met je verpleegkundige gun,’ grapte ze, ietwat afstandelijk.

‘Maar het is nog vroeg,’ zei Mario verwijtend. ‘Gisteren ging je ook al rond deze tijd weg. Het is pas drie uur. Waarom blijf je niet wat

langer? De dag kruipt voorbij zo in mijn eentje. Je mag straks mijn tussendoortje hebben en je zou vanavond ook kunnen blijven eten. Ik heb toch geen honger.’

‘Ziekenhuiseten? Ik denk dat ik pas. Het is nog maar één nacht. En je hebt de televisie. Ik weet zeker dat ze je morgen ontslaan en dan gaan we verder met onze gezamenlijke reis over het eiland. Oké? Je moet nog een heleboel zien. Ik zorg dat ik hier vroeg in de ochtend ben.’

Laura hing haar tas om haar schouder, liep naar haar broer toe en kuste hem langer dan anders op zijn voorhoofd.

‘Goed dan. Maar als ze me morgen laten gaan, wil ik dat je me naar je lievelingsplek op het eiland brengt. Ik rijd, oké?’

‘Beloofd. We beginnen bij Los Gigantes. Niet op internet opzoeken, hoor,’ zei ze, terwijl ze haar iPhone omhooghield. ‘Het is beter dat je niet weet wat het is. Zodat je net zo verbaasd zult zijn als ik was toen ik er voor het eerst kwam. Het is een plek...’ Ze zocht naar de beste manier om hem te beschrijven zonder iets te verklappen. ‘... die je veel leert.’

‘Mij rest weinig tijd om te leren,’ antwoordde Mario met een halve glimlach.

Laura snoof lichtjes en knikte. Daarna begaf ze zich naar de deur waar ze zich omdraaide en zwijgend naar haar broer keek.

‘Kon je het leven maar met andere ogen zien, Mario. Misschien leert het eiland je hoe je dat moet doen.’

‘Leer jij het me, Laura. Waarschijnlijk kan ik nog veel van je opsteken.’

‘Ik ben het aan het proberen,’ antwoordde ze bij wijze van afscheid, net voordat ze uit het zicht verdween.

Mario wendde zijn blik af van zijn mobiel, die van de ene naar de andere kant van de rijdersstoel gleed, en checkte opnieuw op de kaart

waar Laura voor het laatst online was geweest. In de Zoek-app van de iPhone werd die plek weergegeven als een blauw puntje midden in het nationale park El Teide. Ze deelden een iCloud-account, net zoals ze hun hele jeugd hadden gedeeld, en volgens de mobiel bevond ze zich daar, maar ze reageerde niet op zijn telefoontjes.

‘Wat voor spelletje ben je aan het spelen, Laura? Wat doet je telefoon daar?’ fluisterde hij terwijl hij zijn blik weer richtte op de weg, die onder de auto door gleed als een zwarte rivier die zonder toestemming te vragen een doorgang had gecreëerd tussen de bomen. In de ogen van Mario bevond zijn zus zich in het midden van het niets, op een recht stuk van een afgelegen weg. ‘Waarom antwoord je niet?’ mopperde hij bezorgd.

Hij reed een paar minuten lang door een bos met sparren en den- nen. Aan weerszijden van de weg lag een door de natuur geweven tapijt van bruine naalden. Uiteindelijk opende het landschap zich en hij zag vanuit zijn auto hoe de dichte begroeiing in het noorden van het eiland zich als een groene deken uitspreidde tot ze de Atlantische Oceaan bereikte. Hij keek naar de Teide, de imposante vulkaan in de verte waar hij naartoe op weg was, en herinnerde zich dat zijn zus en hij elkaar hadden beloofd om samen naar dit nationale park te gaan, als sluitstuk van hun reis.

Mario raakte zijn been aan omdat hij een lichte pijn voelde nadat hij over een hobbel in de weg was gereden. Hij was goed hersteld van de operatie van drie maanden daarvoor, maar af en toe voelde hij een steek boven de knie die hem zijn kaken op elkaar deed klemmen. Hij betastte het litteken onder de stof van de spijkerbroek en zag in een flits de beelden aan zich voorbijtrekken van de eerste stappen met de krukken, de zak met medicijnen die naast hem hing, het moment waarop hij de eerste pluk haar in zijn hand hield. Hij liep al zonder krukken, maar moeizaam. De laatste chemo, die hij twee weken daarvoor in Madrid had gekregen, had zijn weerstand weggevaagd en te-

gelijkertijd zijn eetlust en het haar op zijn armen, benen en hoofd tot een minimum gereduceerd; het was een prijs die hij moest betalen voor het vernietigen van datgene wat hem vanbinnen aan het verslinden was. Hij had het geluk gehad zijn wenkbrauwen en wimpers te behouden, ook al waren ze minder vol, en zijn huid was veranderd in een dunne laag die meteen afschilferde als je hem stevig streefde.

Hij toetste nog maar eens het nummer van zijn zus in, maar kreeg nadat de telefoon meerdere keren was overgegaan de voicemail die hem uitnodigde om een boodschap achter te laten.

‘Verdomme!’ schreeuwde hij nerveus terwijl hij de mobiel op de bijrijdersstoel gooide.

Hij stelde zich voor dat ze naast hem zat, terwijl haar profiel zich aftekende tegen het autoraam en ze met haar blote voeten op het dashboard leunde, en dat hij haar aanwijzingen volgde die naar de geheimen van het eiland zouden leiden.

Hij ging sneller rijden en toen hij een scherpe bocht naar links nam, zag hij plotseling de Tarta del Teide, een rotsformatie die als een kleurrijke verticale muur voor hem oprees. Op de wand waren meerdere gestolde lavastromen zichtbaar die elkaar in witte, zwarte en rode lagen overlaptten, als een taart die duizenden jaren lang op een laag vuur was gebakken. Nadat hij die achter zich had gelaten en door een desolaat landschap was gereden, voelde hij zich naarmate het Martiaanse gedeelte van het eiland dichterbij kwam steeds nerveuzer worden. Hij was onderweg naar de voeten van het astronomische complex op El Teide, waarvan het smetteloze wit tegen de berg afstak alsof het door de mensheid neergelegde eieren waren. Daar was Laura haar postdoctoraal in de astrofysica aan het afronden en van daaruit had ze hem talloze keren midden in de nacht gebeld.

‘Verdorie, Laura. Ik vind dit niet leuk meer,’ mompelde hij, terwijl de spanning in zijn borst toenam.

Die ochtend was hij om half negen wakker geworden toen een ver-

pleegkundige zijn kamer was binnengekomen om zijn temperatuur te meten. Dat was het moment waarop hij zag dat hij een telefoontje van zijn zus had gemist. Hij had het niet gehoord, ze had om veertien over zeven gebeld. Hij had haar meerdere berichten gestuurd en een stuk of tien keer gebeld, maar geen antwoord ontvangen. Terwijl hij wachtte op de bevestiging dat hij hersteld was en het ziekenhuis mocht verlaten, had hij zichzelf wijsgemaakt dat ze op bed lag in haar studio in La Laguna, slapend op haar laptop, die ze zelfs daar niet losliet. Dat was de enige verklaring die hij kon bedenken.

Na zijn ontslag uit het ziekenhuis had hij zijn vrijetijdskleding aangetrokken (korte broek, grijze sweater, zwarte Converse-sneakers en een oud horloge van zijn vader) en op een bankje bij de ingang van het ziekenhuis op haar gewacht in de hoop dat ze daar zou verschijnen, zoals ze hem had beloofd.

Zonder zijn zus aan zijn zijde en zonder met haar te kunnen communiceren, had hij zich een toerist in een vreemd land gevoeld. Hij had een poos bij de deur gewacht en, na een laatste vergeefse belpoging, een taxi besteld die hem naar het centrum van La Laguna had gebracht, waar zijn zus woonde en waar hij voordat hij ziek werd slechts een nacht had geslapen. Omdat hij geen sleutels had, had hij aangebeld in haar portiek en ongeduldig gewacht, maar hij had geen antwoord gekregen.

Dat was het moment waarop hij zich herinnerde dat ze een iCloud-account deelden, zodat hij haastig de app had geopend en uit het onbeweeglijke blauwe puntje op de kaart had opgemaakt dat zijn zus zich op de Teide bevond.

‘Wat probeer je me te vertellen, Laura?’ riep hij, terwijl hij een laatste gedeelte van de bergweg opreed, geflankeerd door gele *hierbas pajoneras* en rode *tajinastes* die her en der oprezen boven het alomtegenwoordige grijsrode vulkanische gesteente.

Hij passeerde de kabelbaan die naar de top van de Teide leidde.

Even later viel zijn oog op het kruis bovenop de kleine kapel die naast het bezoekerscentrum van het nationale park was gebouwd. Hij was er bijna, maar toen hij zag dat het blauwe puntje op de kaart al die tijd geen millimeter was verschoven, vormden zich in de krochten van zijn geest gedachten die de eerste deuken in zijn vastberadenheid sloegen. Misschien had iemand haar telefoon gestolen en die daarna daar weggegooid. Of misschien was ze de vorige dag, na haar vertrek uit het ziekenhuis, naar die plek gegaan en was ze hem zonder het te merken verloren.

Hij sloeg nog een laatste keer rechtsaf en reed een rechte weg op die hem de adem deed inhouden omdat hij zich omgeven wist door zwarte lava die een desolaat panorama bood. Hij was er bijna, daar was het, halverwege dat verlaten gedeelte. De gestolde lava van de uitbarsting in 1798 strekte zich voor hem uit als een versteende rivier van rotsen, aarde en brokstukken uit het binnenste van het eiland. Mario stelde verbaasd vast dat hij de krater waaruit die uitbarsting was ontstaan goed kon zien. Toen zag hij ineens meerdere auto's voor zich opdoemen, ze blokkeerden de weg op enkele meters van de plek waar Laura zich volgens zijn mobiele telefoon moest bevinden.

‘Maar, wat...?’ riep hij verbijsterd, terwijl hij stilhield achter een witte Peugeot met een sticker van een verhuurbedrijf.

Hij stapte uit om te achterhalen waardoor de weg werd geblokkeerd. Toen hij over de andere auto's heen keek, sloeg zijn hart over. In het epicentrum van de opstopping zag hij drie wagens van de Guardia Civil staan.

‘Laura!’ schreeuwde hij bezorgd.

Hij baande zich al rennend een weg tussen de auto's door en de toeristen die ook waren uitgestapt om te zien wat er aan de hand was en waarom ze niet verder konden rijden, totdat hij plotseling op een afzettingslint stuitte dat rondom de drie politievoertuigen was gespannen. Aan de kant van de weg, aan de rand van een nagenoeg niet-

bestaande berm, stond de auto van zijn zus, een grijze Toyota, met het portier open en zonder enig spoor van haarzelf.

‘Laura!’ gilte Mario terwijl hij onder het lint door glipte en naar het voertuig rende.

‘Hé, u mag hier niet komen,’ protesteerde een bruinharige agente van de Guardia Civil die hem de pas afsneed.

‘Het is de auto van mijn zus,’ schreeuwde hij. ‘Waar is ze? Is haar iets overgekomen?’

‘Staan blijven!’ schreeuwde de vrouw naar hem, net op het moment dat twee andere agenten zwaaiend met hun handen toesnelden om hem tegen te houden.

Maar Mario voelde een onbedwingbare drang, hij rende wanhopig op haar af en probeerde om haar heen te komen. De vrouw greep hem zo goed als ze kon vast, maar hij trok haar met een angstkreet mee. Het litteken op zijn been reageerde met een pijnscheut, alsof het hem wilde waarschuwen om niet nog een stap te zetten. Juist op dat moment haalde een andere agent hem in, die ook een vergeefse poging deed om hem in bedwang te krijgen.

‘Mijn zus!’ gilte Mario, terwijl hij een draai om zijn eigen as maakte en zich wist los te rukken van de agente, die hulpeloos op de grond viel.

De andere agent trok van achteren aan hem, terwijl hij woedend worstelde om de verhoging tussen de weg en de koude lava te bereiken, en toen zag hij het: op een paar meter van de weg, op de rotsen en in een onmogelijke positie, lag het halfnaakte lichaam van zijn zus, die met een levenloze uitdrukking naar de lucht staarde.

‘Nee!’ brulde Mario ziedend. ‘Laura!’

Hospital 12 de Octubre, Madrid
10 juni 2019
Vier maanden eerder
Mario Ardoz

*Het meest wrede aan verdriet is dat
het je dwingt om te bedenken waar het vandaan komt.*

We hebben er allemaal wel eens verkeerd. In die duisternis, in dat moment waarop het universum ons met een onverwachte klap vraagt of we wel het beste uit onze reis halen. In mijn geval had ik er al zo veel ontvangen dat deze voelde als het einde van een veel te kort traject. Ik bevond me in die spreekkamer in Madrid, samen met mijn zus Laura die mijn hand vasthield, terwijl de dokter klaar was om haar dodelijke schot te lossen.

‘Het is kanker,’ zei ze met een afstandelijke stem.

Ze sprak de zin uit die niemand wil horen.

‘Wat?’ vroeg ik, onmachtig om de zes verwoestende letters die ze had uitgesproken te ordenen in mijn hoofd.

‘Je hebt kanker, Mario,’ herhaalde ze op een levenloze toon. ‘Ewing-sarcoom. Een tumorsoort die het botweefsel aantast.’ Ik merkte hoe haar stem steeds verder weg klonk en dat ik de laatste woorden

die ik hoorde als een fluistering in de verte ervoer. ‘Het breidt zich snel uit over je linkerdijbeen en we moeten zo snel mogelijk ingrijpen.’

Kanker in de botten.

Mijn lichaam was me van binnenuit aan het opvreten.

Ik voelde hoe Laura’s vingers zich om die van mij klemden toen de dokter die zin uitsprak. Mijn handen waren koud; die van haar gloeiden.

Zij was altijd het vuur geweest terwijl ik zo lang als ik me kon heugen verkleumd door het leven was gegaan. Hoe zou zij deze klap verwerken? Was ze er klaar voor om nog iemand te verliezen? Ik had altijd gedacht dat het leven ons iets verschuldigd was vanwege alles wat het ons in de loop der jaren had afgenomen, maar het leek of het nog niet genoeg had gehad. Het ongeluk wil altijd meer.

Tegenover me zat de dokter druk te gebaren, terwijl ze verderging met haar uiteenzetting.

‘Zie je dit hier?’ vroeg ze, wijzend naar een röntgenfoto van mijn been. ‘Er moet actie worden ondernomen voordat het zich verder uitbreidt.’

Ik sloeg mijn ogen neer en herinnerde me ineens hoe mijn zus als kind thuis een kussengevecht hield. Daarna reisde ik naar de dag waarop we, we waren acht, na een uitstapje in de bergen, met lakens een tent hadden opgezet in de huiskamer en we elkaar bij het licht van een zaklantaarn een belofte hadden gedaan: ‘Altijd samen, voor altijd.’ Ik zag haar, ze was toen zeven, lachend voor me staan met slagroom op haar neus en ook hoe ze, jaren later, toen ze achttien was, met glitters op haar gezicht danste voor een vreugdevuur op het Sint-Jansfeest dat we tijdens onze reis naar Barcelona bijwoonden. We waren tweelingen en hadden al onze herinneringen samen opgebouwd. Ik voelde haar verdriet in mijn lichaam. Ik wist zeker dat ze mijn verdriet ook voelde.

Ik wendde mijn blik af om in Laura's ogen een schuilplaats te zoeken waar ik me kon verbergen, maar ik stuitte op haar tranen.

‘Dit moet een vergissing zijn,’ zei ze met een doffe stem. ‘Het kan geen kanker zijn. Mijn broer is pas vijfentwintig. Weet u het zeker?’

‘De biopsie is duidelijk,’ antwoordde de dokter. ‘Ronde blauwe cellen in het botweefsel dat aan de onderkant van het dijbeen groeit. Ook het immunohistochemisch onderzoek naar CD99 was positief. Het is Ewing, geen twijfel mogelijk. Het is agressief en kan heel snel onbeheersbaar worden. We moeten zo gauw mogelijk met de behandeling beginnen. Het belangrijkste op dit moment is dat er een CT-scan wordt gepland om te controleren of er geen uitzaaiingen zijn en of het zich niet heeft verspreid naar andere lichaamsdelen. Heb je last van hoesten?’

Ik hoorde het allemaal van ver, met mijn lichaam in de spreekkamer, maar in werkelijkheid verdwaald in herinneringen. Was dit de reis naar het verleden waar iedereen die de dood in de ogen had gekeken over sprak?

Ik zag een kleine Laura naar me lachen, terwijl we elkaars hand stevig vasthielden en samen ronddraaiden, onwetend van wat het leven ons zou brengen. Ik zag haar kindersilhouet in het schemerdonker in de deuropening staan en hoorde zelfs haar fluisterende stem: ‘Mario, ik heb een nachtmerrie gehad. Mag ik bij jou slapen?’ We hielden elkaar gezelschap tijdens onze groei in de buik van onze moeder en volgens haar lagen we zelfs op de echo altijd met de ruggen tegen elkaar, slechts gescheiden door een dun vlies. Wat Laura zorgen baarde, baarde ook mij zorgen. Elke hartklop van haar klonk ook in mijn borst. Wat haar pijn deed, verscheurde mij vanbinnen.

‘Mario,’ hoorde ik in de verte. ‘Mario,’ wist de oncoloog me uit mijn gedachten te bevrijden. ‘Hoor je me? Heb je moeite met ademen? Hoest?’

‘Eh... Nee,’ bracht ik moeizaam uit.

‘Dit type kanker verplaatst zich vaak gemakkelijk naar de longen en... eenmaal daar wordt het ingewikkeld. We moeten snel zijn.’

‘En wat is de behandeling?’ vroeg Laura met de kracht die ik niet wist te verzamelen.

Ik herkende in haar stem dezelfde woede als tijdens die rampzalige nacht toen we eenentwintig waren.

‘Eerst een operatie om de tumor te verwijderen voordat hij het bot nog meer aantast. Misschien moet dat daarna verstevigd worden, want...’ Ze pauzeerde even en wees naar een van mijn röntgenfoto’s op de negatoscoop. ‘... een gedeelte van je aangetaste bot zal moeten worden verwijderd en dat zal de sterkte ervan verminderen. Je bent nog jong en we willen uiteraard dat je kunt blijven lopen,’ richtte ze zich tot mij.

‘Goed. Een operatie en hup, naar buiten,’ riep mijn zus met een geforceerde glimlach om me op te beuren.

De dokter keek ons aan met opeengeperste lippen, alsof ze empathie terugvond die ze tot dat moment niet in zichzelf had gevoeld. Ze leek zich bewust te zijn van de angst die het woord dat ze op het punt stond uit te spreken aan onze kant van de tafel zou teweegbrengen, en iets in de toon van haar stem verried dat mijn vrees terecht was.

‘En chemotherapie. Als we haast maken, kunnen we de behandeling waarschijnlijk binnen drie à vier maanden afronden. Operatie, herstel en chemotherapie.’

Het was een vreemde gewaarwording om de hoofdrolspeler te zijn van iets wat altijd anderen leek te overkomen. Niemand in mijn familie had ooit enige vorm van kanker gehad en ik had de statistieken altijd bekeken alsof ik deel zou uitmaken van de groep die het vanaf een afstand meemaakte, als getuige van de rampspoed van iemand anders. Wat ik nooit had geleerd, ook niet na een aantal harde lessen, was dat je op een explosief moment als dit, met een arts voor je die

onverbiddelijk nieuws bracht, van het ene in het andere kamp kon belanden.

Laura staaarde me met glazige ogen aan. Ik keek haar aan, zag haar verdriet en kreeg het gevoel dat ik wegzakte in een duisternis die spoedig alles zou overspoelen.

Madrid
Zeventien jaar eerder
Broer en zus Ardoz

*Open je ogen
en je zult al die duisternis zien.*

‘Drie, twee, één, ik kom!’ schreeuwde Mario terwijl hij zich snel omdraaide en de volledige duisternis aanschouwde in de kamer die hij deelde met zijn zus.

Ze hadden de jaloezieën laten zakken, de deur op slot gedaan en een lavalamp gedoofd die op het bureau stond. Ze hadden hun slaapkamer veranderd in een grot waarin Mario niet eens de rug van zijn eigen, voor hem uitgestrekte handen kon zien. Hij hoorde zichzelf ademen en voelde dat elke beweging die hij maakte hem kippenvol bezorgde. Tot zijn opluchting zag hij dat het dunne streepje licht dat onder de deur door glipte een beetje op zijn blote hielen scheen.

‘Ik weet waar je bent, Laura,’ zei de kleine jongen terwijl hij een stap vooruit deed en zijn handen bewoog alsof het naar signalen zoekende antennes waren. ‘Ik ga je vinden. Dit keer ben ik de winnaar,’ pochte hij in de richting van het hem omringende zwart.